

SLOVO V JESENI

Peter Levec

Ni tožbe na ustnah drhtečih
niti ne žalih besed.
Ker ranjen sem bil že prevečkrat,
obraz mi brezkrvno je bled.

O, dolgo je tavati treba,
da končno se mrak razsvetli
in v prsi naseli se jasnost,
jasnost, ki čudno mrazi!

Oči mimo tebe strmijo
v sonce, ki tone za grič.
Z drevesa se list pozibava,
pada —
ne reče nič.

LJUDJE IN SENCE

Ivan Seničar

Iz sobe zrem na okna razsvetljena
in spačene postave, ki na njih čepe,
na sence, ki razvlečene hitijo
po svetlih ploščah in jim pravimo ljudje.

V temi tako sem majhen in slaboten,
da ves zgostim se v čisto slab utrip,
a če prižgal bi luč, velika senca
bi zagrnila polovico mojih šip.